

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: **a) M. I., b) K. I.**, oba zast. Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou, se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 12. 2017, č. j. KRPU-240153-17/ČJ-2017-040022 a č. j. KRPU-240154-15/ČJ-2017-040022, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 1. 2018, č. j. 75 A 2/2018 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobců advokátce Mgr. Gabriele Kopuleté **se nepřiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] V záhlaví uvedenými rozhodnutími (dále jen „napadená rozhodnutí“) žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobců za účelem jejich předání do státu příslušného pro vyřízení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Dobu trvání zajištění přitom podle § 129 odst. 6 téhož zákona stanovila na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobců.

II.

[2] Žalobci proti těmto rozhodnutím podali žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[3] Nepřisvědčil námitce, že se žalovaná v napadených rozhodnutích opomněla vypořádat s reálným předpokladem pro navrácení či přemístění žalobců do příslušného členského státu Evropské unie ve smyslu článku 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Žalovaná se otázkou možných systémových nedostatků italského azylového řízení zabývala a shledala, že nic nenasvědčuje tomu, že by existovaly. Zvážila rovněž skutečnost, že žalobkyně byla v době rozhodování o zajištění v pokročilém stádiu těhotenství.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalovaná řádně neposoudila alternativy k zajištění, tj. zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dostatečně vyjádřila, jaké okolnosti ji vedly k závěru, že v případě žalobců nebylo možné tato zvláštní opatření využít.

III.

[5] Žalobci [dále jen „stěžovatelé“, nebo „stěžovatelka a)“ a „stěžovatel b)“] nyní brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhují napadený rozsudek i napadená rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelé předně namítají, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou týkající se opomenutí žalované zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění stěžovatelů do příslušného členského státu Evropské unie podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Předběžná úvaha žalované o tom, zda azylové řízení v Itálii nevykazuje systémové nedostatky, byla nedostatečná vzhledem k individuálním okolnostem případu stěžovatelů, zejména s ohledem na to, že stěžovatelka a) byla vzhledem k pokročilému stádiu těhotenství tzv. zranitelnou osobou. I když je řízení o zajištění z časového hlediska velmi krátké, nezbavuje to žalovanou povinnosti dostatečně odůvodnit nezbytnost zajištění a naplnění jeho účelu. Rozhodnutí o zajištění by mělo vycházet z co nejaktuálnějších informací dostupných z úřední činnosti či rozhodovací praxe.

[7] Krajský soud se rovněž řádně nezabýval námitkou, že žalovaná dostatečně nezohlednila možnost faktického předání stěžovatelky a), která byla v době rozhodování o zajištění v 8. měsíci těhotenství. Uvedl pouze, že žalovaná zkoumá překážky předání jen v tom rozsahu, zda není *a priori* vyloučeno. Stěžovatelé měli právě s ohledem na pokročilé stádium těhotenství stěžovatelky a) v době rozhodování o zajištění za to, že bylo *a priori* vyloučeno, aby mohl být naplněn účel zajištění, tj. uskutečněno předání podle nařízení Dublin III (neboť se předání realizuje letecky). Stěžovatelé rovněž krajskému soudu vytkli, že pouze vyslovil, že v budoucnu nezpochybňuje možnost vzniku překážek zdravotního charakteru ve spojení s péčí o dítě, které budou bránit předání žalobců do Itálie, ty však podle něj bude posuzovat v dalším řízení Ministerstvo vnitra. Krajský soud měl tyto

skutečnosti sám zohlednit již nyní v napadeném rozsudku, neboť existovaly v době rozhodování žalované o zajištění.

[8] Krajský soud přesvědčivě nevypořádal ani žalobní námitku, že žalovaná v napadených rozhodnutích dostatečně neposoudila možnost využití alternativ k zajištění, tj. zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Dostupnou alternativou bylo přemístění stěžovatelů do přijímacího střediska Zastávka u Brna nebo Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí. Stěžovatelé se neztotožnili se závěrem krajského soudu, že tyto alternativy nebylo možné využít, neboť stěžovatelé byli zajišťováni v režimu zákona o pobytu cizinců (nikoliv v režimu zákona o azylu), který zvláštní opatření umístění do přijímacího nebo pobytového střediska neumožňuje. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová není vhodné pro pobyt těhotné stěžovatelky a), neboť se jedná o zařízení polovězeňského typu. Žalovaná tedy nezvážením alternativ k zajištění stěžovatelů porušila jejich právo na osobní svobodu (čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv) a právo na rodinný život (čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv).

[9] Stěžovatelé nakonec namítají, že napadená rozhodnutí jsou v rozporu s článkem 28 nařízení Dublin III. V jejich případě totiž nehrozilo „*vážné nebezpečí útěku*“, a jelikož bylo možné stanovit mírnější donucovací opatření, nebylo jejich zajištění nevyhnutelné. Poukazovali přitom na to, že nařízení Dublin III klade důraz na možnost dobrovolného přemístění formou kontrolovaného vycestování do příslušného členského státu před přemístěním nuceným. Žalovaná neměla pro učinění závěru o „*vážném nebezpečí útěku*“ dostatek informací a zneužila správního uvážení.

IV.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla kasační stížnost zamítnout. Uvedla, že při zajištění stěžovatelů postupovala v souladu se zákonem a napadená rozhodnutí řádně odůvodnila. Dostatečně se zabývala reálným předpokladem pro navrácení či přemístění stěžovatelů do příslušného členského státu Evropské unie podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, faktickou nemožností jejich navrácení či přemístění i využitím zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Rovněž uvedla, že rozhodnutími o zajištění stěžovatelů neporušila článek 28 nařízení Dublin III, neboť v případě stěžovatelů bylo dáno „*vážné nebezpečí útěku*“ ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval námitku uplatněnou s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i

tehdy, pokud by ji stěžovatelé nenamítali, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[14] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítali, že napadený rozsudek neobsahuje dostatečné a přesvědčivé odůvodnění ve vztahu ke konkrétním žalobním námitkám; tedy, že trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[15] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19).

[16] Jak již Nejvyšší správní soud také vyslovil, s kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[17] Nejvyšší správní soud stěžovatelům ohledně namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nepřisvědčil. Krajský soud dostatečně objasnil, z jakého skutkového stavu vyšel a jak jej následně právně hodnotil. Vysvětlil také, proč shledal žalobní námitky nedůvodné a proč přisvědčil právním závěrům, k nimž dospěla žalovaná. Ostatně stěžovatelé proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na více místech s ním polemizují, což by v případě chybějících důvodů prakticky nebylo možné. Nesouhlas stěžovatelů s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

[18] Krajský soud řádně vypořádal žalobní námitky vytýkající opomenutí žalované zabývat se otázkou existence systémových nedostatků italského azylového řízení a zejména faktické uskutečnitelnosti předání stěžovatelů do Itálie. Podrobně se této problematice věnoval v bodech 12-15 napadeného rozsudku. Krajský soud se podrobně věnoval i žalobní námitce vztahující se k nepřiměřenosti zajištění a zvláštním opatřením za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, a to v bodech 16-18 napadeného rozsudku. Lze proto shrnout, že nedostatkem nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů napadený rozsudek netrpí.

[19] Stěžovatelé v závěru kasační stížnosti namítli, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný i z důvodu jeho nesrozumitelnosti. Neuvedli přitom, v čem konkrétně tuto vadu spatřují.

[20] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jestliže neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti dle § 54 odst. 2 s. ř. s., nebo také, nelze-li z rozsudku rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové část napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení v souzené věci (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, nebo ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 60). Tyto vady zcela zjevně rozsudek krajského soudu nevykazuje.

[21] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na právě uvedené dospěl k závěru, že napadený rozsudek je řádně odůvodněný a plně srozumitelný; nepřisvědčil proto námitce, v níž stěžovatelé poukazovali na jeho nepřezkoumatelnost. Přezkoumal proto napadený rozsudek v rozsahu zbylé kasační námitky odkazující na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[22] Ačkoliv to stěžovatelé výslovně neuvedli, z obsahu kasační stížnosti lze dovodit, že krajskému soudu vytýkají nesprávné posouzení právní otázky přípustnosti zajištění stěžovatelů za účelem jejich předání do Itálie podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců; zejména co se týče posouzení existence systémových nedostatků italského azylového řízení, faktické možností navrácení stěžovatelky a), která byla v době rozhodování žalované v 8. měsíci těhotenství, do Itálie a přiměřenosti zajištění a nemožnosti využití tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal ani tyto kasační námitky důvodnými. Dospěl totiž k závěru, že žalovaná posoudila přípustnost zajištění stěžovatelů za účelem jejich předání do Itálie správně a krajský soud nepochybil, pokud jejím závěrům přisvědčil.

[24] Podmínkami, z nichž může dojít k zajištění cizince za účelem jeho předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již věnoval. Například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54, vyslovil, že *„[p]olicie České republiky je při zajištění cizince povinna zkoumat, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013, a to v tom rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení.“* Úvahu ohledně absence těchto nedostatků musí přitom žalovaná za určitých podmínek, které jsou dány i v projednávané věci, explicitně uvést v rozhodnutí o zajištění cizince (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29).

[25] Žalovaná v napadených rozhodnutích vyhověla požadavkům uvedeným v citované judikatuře. Dostatečně se vyjádřila k tomu, že v případě stěžovatelů nebyly dány důvody

zamezující jejich předání do Itálie ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Konkrétně uvedla, že *„[n]emá z úřední činnosti k dispozici žádné informace, není mu znám žádný rozsudek krajského ani Nejvyššího správního soudu, či rozsudek jiného členského státu Evropské unie či jakékoli konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či jiného vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že by v Italské republice docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a pokud jde o podmínky přijetí žadatelů v tomto daném státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž tak účastník řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovali* (sic!) *systematickým nedostatkům […].“*

[26] Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o zajištění cizince je řízením z časového hlediska velmi krátkým, žalovaná je totiž povinna o případném zajištění cizince rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. Po žalované proto v této fázi nelze spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešila zevrubně a vyčerpávajícím způsobem, a to i proto, že rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení (srov. opět § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Žalovaná je tedy povinna zvážit především skutečnosti, které jsou jí známé z úřední činnosti či vyplývají z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem (srov. již citovaný rozsudek č. j. 4 Azs 31/2017 - 54). Takto v posuzované věci žalovaná postupovala a nelze tedy přisvědčit stěžovatelům, že její úvaha ohledně systémových nedostatků italského azylového řízení byla nedostatečná. Na to správně poukázal i krajský soud v napadeném rozsudku a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry zcela ztotožňuje a nemá k nim další doplnění. Zjištěné okolnosti projednávané věci tak nezavdávají důvod pro závěr, že systém mezinárodní ochrany v Itálii vykazuje systémové nedostatky takového charakteru, jež by bránily předání stěžovatelů do této země.

[27] Nejvyšší správní soud v této souvislosti rovněž poukazuje na svůj rozsudek ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017 - 27, v němž se vyjádřil ke kvalitativnímu rozdílu mezi posouzením rozhodujících skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců například oproti řízení podle nařízení Dublin III. Uvedl, že *„zevrubné ověření, zda je přemístění cizince do jiného členského státu realizovatelné (z hlediska překážek na straně cizince anebo z jiných důvodů - např. ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III či ze zdravotních důvodů[…]), probíhá až v samotném řízení o předání cizince. Uvedené samozřejmě neznamená, že žalovaný může rezignovat na své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tímto účelem opatřit dostatečné množství podkladů v rozsahu nezbytném pro posouzení existence podmínek pro zajištění cizince.“*

[28] S ohledem na uvedené nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit tvrzení stěžovatelů, že žalovaná i krajský soud při zvažování přípustnosti zajištění nesprávně zhodnotily individuální okolnosti jejich případu, zejména faktickou nemožnost předání stěžovatelky a) z důvodu, že byla v době rozhodování o zajištění v 8. měsíci těhotenství, což vylučovalo možnost naplnění účelu zajištění a uskutečnění jejího předání do státu příslušného podle nařízení Dublin III. Žalovaná svým povinnostem zhodnotit reálnou možnost předání v této fázi řízení dostála, když si obstarala odborné lékařské posouzení zdravotního stavu těhotné stěžovatelky a), v němž ošetřující lékař vyslovil, že její zdravotní stav umožňuje

zajištění za účelem následného předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu.

[29] Kasační soud neshledal pochybení žalované, ani pokud jde o posouzení nemožnosti využití tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců v případě stěžovatelů.

[30] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již vyslovil, že žalovaná je před zajištěním cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců povinna zvážit využití mírnějších opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c téhož zákona, a tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40). Tato zvláštní opatření však žalovaná neuloží cizinci, u něhož je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu Evropské unie (§ 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).

[31] Žalovaná se v napadených rozhodnutích podrobně zabývala tím, zda je v případě stěžovatelů možné zvláštní opatření za účelem vycestování uložit. Detailně se věnovala skutkovým okolnostem posuzovaného případu a vyvodila z nich správný závěr, že zvláštní opatření v případě stěžovatelů nebylo možné uplatnit. Vycházela zejména z toho, že stěžovatelé vědomě nelegálně opustili Itálii, ačkoliv jsou zde vedeni jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a cestovali do Spolkové republiky Německo, na území České republiky pobývají neoprávněně, nechtějí zde setrvat, nemají žádné cestovní doklady ani finanční prostředky k tomu, aby si na území České republiky zajistili ubytování a ani neznají nikoho, kdo by jim tyto poskytl, nebo za ně složil finanční záruku. Nejvyšší správní soud se s úvahou žalované, jíž v řízení o žalobě přisvědčil i krajský soud, ztotožňuje. Z právě uvedených skutečností je zjevné, že zde nebyly předpoklady pro využití zvláštních opatření za účelem vycestování a žalovaná nepochybila, pokud v případě stěžovatelů zvláštní opatření neuložila. Nepřípadná je proto spekulace stěžovatelů o tom, jaké ze zvláštních opatření jim mělo být uloženo.

[32] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani tvrzení, že těhotná stěžovatelka a) jako zranitelná osoba byla rozhodnutím o zajištění dotčena na svých právech podle čl. 5 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Je sice pravdou, že stěžovatelka a) jako těhotná osoba spadá do skupiny zranitelných osob (ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III a s čl. 11 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu), to ale bez dalšího neznamená, že ji nelze předat do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, nebo že ji nelze za tímto účelem zajistit. Kasační soud v již citovaném rozsudku č. j. 5 Azs 223/2017 - 27 vyslovil, že *„[s]kutečnost, že relevantní právní předpisy kladou důraz na zvláštní postavení zranitelných osob a přístup k nim, bez dalšího nemůže vést k závěru, že takové osoby jsou a priori vyňaty z působnosti vnitrostátních a unijních předpisů upravujících pobyt cizinců a žadatelů o mezinárodní ochranu na území členských států.“* V případě stěžovatelky a) přitom nic nenasvědčovalo tomu, že by její aktuální zdravotní stav byl překážkou zajištění za účelem jejího následného předání. I když žalovaná výslovně v rozhodnutí o zajištění neuvedla, že stěžovatelku a) je nutno považovat za zranitelnou osobu, zajistila její zdravotní kontrolu a

teprve po zjištění, že její zdravotní stav zajištění nebrání, přistoupila k rozhodnutí o jejím zajištění. Takový postup byl plně v souladu s právními předpisy a nelze mu ničeho vytknout.

[33] Stěžovatelé nakonec v kasační stížnosti krajskému soudu vytýkali, že se řádně nevypořádal s námitkou ohledně rozporu napadených rozhodnutí s čl. 28 nařízení Dublin III a že nesprávně zhodnotil, zda žalovaná při zajištění stěžovatelů nepostupovala v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III, rozhodla-li o zajištění stěžovatelů, aniž by existovalo vážné nebezpečí jejich útěku, a i když by bylo možné použít jiná mírnější donucovací opatření.

[34] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že rozsah soudního přezkumu v řízení před správním soudem je ovládán dispoziční zásadou. Správní soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů a v rozsahu vymezeném žalobními tvrzeními. Není povinen za žalobce vyhledávat další (jiné) důvody, pro něž by mohl žalobě vyhovět. Netvrdili-li stěžovatelé v žalobě ničeho o tom, že napadená rozhodnutí žalované jsou v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III (ani s § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který je promítnutím tohoto článku do českého právního řádu a který zakotvuje podmínku existence „*vážného nebezpečí útěku*“ při zajištění cizinců), a svou argumentaci směřovali pouze k nedostatečnému zvážení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovanou, neměl krajský soud povinnost se uvedeným zabývat. Nyní tuto námitku považuje Nejvyšší správní soud za nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nebyla totiž uplatněna nejprve v řízení před krajským soudem, ač stěžovatelům nic nebránilo tak učinit.

VI.

[35] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[37] Stěžovatelům byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní Mgr. Gabriela Kopuletá, advokátka. Soudní praxe při výkladu ustanovení náhrady nákladů za převzetí a přípravu zastoupení, je-li klientům zástupce ustanoven [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] vychází z toho, že k přiznání odměny za úkon právní služby spočívající v převzetí věci dojde pouze tehdy, jestliže se uskuteční první porada mezi zástupcem a zastoupeným (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 9 Azs 294/2016 - 52). Zástupkyně však potvrzení o první poradě nedoložila. Vzhledem k tomu, že v tomto řízení neučinila ani žádný jiný úkon, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není namístě přiznat jí odměnu za zastupování stěžovatelů.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu